

”Apelând la Țsus în nevoia noastră urgentă!”

Săptămâna 2 – 100 Zile de Rugăciune

3-9 aprilie, 2020

”Dacă ne-am uita la păcat cum ne uităm la COVID-19?”

De Eric Louw

Cu câteva săptămâni în urmă, eu și soția mea am sfârșit cu ceea ce credeam că este intoxicație alimentară și febră. Din fericire, după 36 de ore de lupta împotriva febrei, m-am recuperat. Febra soției mele, însă, nu a dispărut. A dezvoltat o tuse uscată și dureri tot corpul.

După câteva zile, am contactat numărul pentru testare la Spectrum Health COVID-19 și am stabilit o programare. Le-am povestit toate simptomele și ni s-a spus că, deși avea toate simptomele majore, dacă nu știe că a fost în contact cu purtător diagnosticat de COVID-19, nu va fi eligibilă pentru niciun test. Fără să fi fost în contact, testarea ar fi o pierdere de timp.

Câteva zile mai târziu soția mea, care încă se lupta cu febra, s-a trezit tușind cu o flegmă groasă. Acest lucru a declanșat atât de grav reflexul de vomă, încât a început să tușească și vomeze fără să se poată opri, cam două ore. Am dus-o la camera de urgență și am povestit medicilor toate cele de mai sus. Au început să-i administreze medicamente intravenos, ceea ce a ajutat ca lucrurile să fie sub control.

Am întrebat din nou despre posibilitatea de a-mi testa soția pentru COVID-19, având în vedere faptul că lucrează cu o mulțime de oameni din diferite țări și, de asemenea, recent am fost plecați în alt stat pentru a participa la o conferință mare. Medicul a declarat că, deși soția mea avea simptomele, pentru a fi testată era nevoie de un contact cu un purtător diagnosticat de COVID-19. Pe măsură ce medicii ne-au explicat acest lucru, am realizat că există fie o penurie majoră de teste, fie că profesioniștii medicali așteptau ca răspândirea virusului să atingă un prag înainte de a lua diagnosticul în serios.

După mai multe discuții, medicul ne-a spus în cele din urmă că soția mea va fi testată pentru orice alt diagnostic întâi. Dacă aceste rezultate vor fi negative, un al doilea eșantion va fi trimis imediat departamentului local de sănătate pentru testarea COVID-19 și ar trebui să avem rezultatul în câteva zile. Între timp, am fost instruiți să ne întoarcem acasă și să stăm în autoizolare, lucru pe care l-am făcut.

Când rezultatele testului inițial au ieșit NEGATIVE, în aceeași zi, am informat fiecare grup de oameni cu care fusesem în contact despre situația în care ne aflam pentru a maximiza prudența. Aceasta a determinat ca mulți oameni să intre în autoizolare.

Nevrând să incomodez prea mult pe alții, am decis să contactez spitalul pentru a verifica dacă eșantionul soției mele a fost trimis pentru testarea COVID-19. Personalul de acolo nu știa unde a fost trimis. Am sunat în mai multe locuri fără să obțin informații utile. Au trecut câteva zile până când am ajuns în cele din urmă la Institutul Epidemiologic doar pentru a descoperi că nu avuseseră de gând să trimită proba pentru testare. Când am explicat circumstanțele și cât de multe persoane erau în autoizolare și așteptau rezultatele, el a spus că va face testul pentru COVID-19 până marți.

Marți a venit și a trecut. Niciun rezultat. Miercuri a venit și a trecut. Niciun rezultat. Între timp soția mea a ajuns din nou în camera de urgență, întrucât nu mai putea opri tusea. Joi a venit și aproape a trecut. Niciun rezultat. Cercetând, am aflat că există o restanță de sute de eșantioane în așteptare, probabil cu istorii similare cu ale noastre. În sfârșit joi, la 19:30, la aproape 12 zile de la autoizolarea inițială, au venit și rezultatele. NEGATIV! Ce ușurare, dar ce calvar!

În multe privințe, experiența noastră ne amintește de primul „virus” care a infectat această lume. Ca și COVID-19, păcatul nu părea mortal când a fost descoperit pentru prima dată în ceruri. Păcatul nu a părut atât de mortal nici când a ajuns pe pământ, „pus în carantină” într-un un singur copac. Dar, pe măsură ce păcatul a început să se răspândească de la șarpe la Eva, la Adam și la urmașii lor, acesta a devenit repede ceva ce a fost în totalitate scăpat de sub control.

Din păcate, spre deosebire de răspunsul mondial la COVID-19, cea mai mare parte dintre noi nu suntem prea îngrijorați de răspândirea păcatului. Nu suntem prea preocupați să ne testăm viața prin Cuvântul lui Dumnezeu și să ne cercetăm inimile. Vedem simptomele - egoism, mânie, mândrie - infiltrându-se în tot ceea ce facem. Dar ignorăm aceste simptome. Ne bucurăm de păcat, ne jucăm cu el, glumim despre el, facem orice altceva decât să încercăm să-l eliminăm din viața noastră cu orice preț.

Ce s-ar întâmpla dacă am face lucrurile în mod diferit? Ce s-ar întâmpla dacă am trata păcatul ca și cum ar fi COVID-19?

Psalmul 139: 23-24 ne încurajează să ne supunem la un test pentru diagnosticare. „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!” Dumnezeu dorește ca noi să ne cunoaștem adevărata stare și să căutăm vindecare spirituală. Inima Lui tânjește ca noi să fim curățați și purificați. Cu toții suntem în carantină aici pe pământ, dar într-o zi, curând, această carantină se va termina și Isus va veni să ne ducă acasă. Când El va face acest lucru, vom fi noi gata?

Eric Louw este un pastor cu conferința din Texas, care își termină în prezent masteratul la Universitatea Andrews din Berrien Springs, Michigan. El și soția sa, Esther, sunt căsătoriți de trei ani și așteaptă cu emoție sosirea primului lor copil în septembrie!

ÎNTREBĂRI DE MEDITAT: Suntem dispuși să îi acordăm lui Dumnezeu permisiunea de a ne cerceta inima și de a ne curăța de virusul mortal al păcatului? Dar dacă asta înseamnă să ceri iertare de la cineva pe care păcatele noastre l-au rănit?

PROVOCARE LA CERCETAREA INIMII: În această săptămână, în timp ce continuăm să ne rugăm pentru ocrotire fizică și vindecare, să ne rugăm activ pentru vindecarea noastră spirituală. Și să luăm măsuri pentru a-i contacta pe cei din jurul nostru - să ne cerem iertare, să căutăm împăcarea, să împărtășim dragostea lui Dumnezeu! Să nu mai minimalizăm păcatul (mare sau mic), ci să rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să fugim de el cu toată puterea. În timp ce ne rugăm, să cerem împlinirea făgăduințelor din 1 Ioan 1: 9 și Isaia 1:18.

” Mulți care s-ar da înapoi cu groază de la o un păcat mare sunt conduși să privească păcatul în situații mărunte ca având consecințe neînsemnate. Dar aceste păcate mici consumă viața evlaviei în suflet.” *The Faith I Live By*, p. 92

Pentru aprofundare - Sugestii pentru studiu suplimentar în această săptămână:

- Ellen White, *Calea către Hristos*, capitolele 2 și 3

Ziua 1 – Motive de rugăciune – 3 aprilie, 2020

1. Rugați-vă pentru țările și regiunile care au fost puternic afectate de pandemia de coronavirus COVID-19, cu decese și presiuni puternice asupra sistemelor de sănătate publice și comunitare.
2. Rugați-vă pentru rezistență și putere pentru profesioniștii din domeniul medical. Dacă cunoașteți un profesionist medical, anunțați-i că vă rugați pentru ei pe nume.
3. Rugați-vă pentru harul lui Dumnezeu pentru cei din biserica dvs. locală care trebuie să rezolve diversele schimbări care au loc în viața de zi cu zi. Rugați-vă pentru cei din biserica locală care au fost afectați - ca ei să poată face față și, dincolo de asta, să fie martori credincioși ai Dumnezeului atotputernic care conduce viața lor.
4. Rugați-vă ca membrii bisericii să găsească modalități practice de a se încuraja unii pe alții în credință și, în mod special, să-i încurajeze pe cei care trec singuri prin carantină și izolare.
5. Rugați-vă pentru cei din Misiunea Mindanao de Nord-Est din Filipine, care se confruntă cu lipsa de alimente și alte lucruri necesare în timpul acestei pandemii COVID-9. Rugați-vă ca credința lor să fie întărită.

Ziua 2 – Motive de rugăciune – 4 aprilie, 2020

"Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții, căci cine iubește pe alții a împlinit Legea." Romani 13:8

„Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire, iar misiunea ei este aceea de a duce lumii Evanghelia. De la început, planul lui Dumnezeu a fost acela ca, prin biserica Sa, să descopere lumii plinătatea și desăvârșirea Lui. Membrii bisericii, aceia pe care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, au datoria să facă cunoscut mărirea Sa. Biserica este depozitara bogățiilor harului lui Hristos; și, prin biserică, se va descoperi, în cele din urmă, chiar domniile și „stăpânirile din locurile cerești”, ultima și deplina desfășurare a iubirii lui Dumnezeu. Efeseni 3, 10.” *Faptele Apostolilor*, p. 9

1. Rugați-vă ca noi, ca biserică adventistă din ziua a șaptea, să ne îndeplinim misiunea de instrument ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor.
2. Rugați-vă pentru unii dintre membrii noștri din Kenya. Rugați-vă pentru iertare și vindecare printre membrii bisericii și unitate și înțelepciune pentru viitor în această criză COVID-19. Rugați-vă, de asemenea, ca Duhul Sfânt să fie asupra conducerii bisericii în toată Kenya.
3. Rugați-vă pentru membrii și conducătorii bisericii noastre din Burundi, Africa, care continuă să fie asupriți. Rugați-vă ca dragostea lui Dumnezeu să fie dată pe față prin mărturia celor din Burundi și prin mărturia membrilor bisericii din întreaga lume, care strălucesc pentru Isus chiar și în mijlocul acestor mari tulburări și suferințe.
4. Rugați-vă pentru un accent continuu pe noile forme de evanghelizare care ajung la oameni prin internet și alte modalități, respectând „distanțarea socială”, dar

menținând importanța dată lui Hristos, Cuvântului Său, neprihănitii Sale, slujirii Lui în sanctuar și puterii Lui de mântuire în această mare luptă.

5. Rugați-vă să știm să vestim în mod practic Cele 3 Solii Îngerești, împreună cu solia despre sănătate al lui Dumnezeu, deoarece aceste solii sunt atât de relevante pentru acest timp din istoria Pământului.

Ziua 3 – Motive de rugăciune – 5 aprilie, 2020

"Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui și mă va înălța pe o stâncă." Psalm 27:5

"Dumnezeu vrea să facă lucruri mari pentru aceia care se încred în El. Cauza pentru care poporul Lui nu are o putere mai mare este faptul că se încrede prea mult în propria înțelepciune și nu-I dă prilej Domnului să-și desfășoare puterea în favoarea lui. Dumnezeu îi va ajuta în orice nevoie pe copiii Săi credincioși, dacă aceștia își vor pune deplina încredere în El și-L vor asculta cu credincioșie." *Patriarhi și Profeți*, p. 493

1. Rugați-vă pentru membrii bisericii din Fiji care caută să fie o lumină chiar și în mijlocul unei lumi aflate în haos. Rugați-vă să fie stâlpii speranței și ancore de stabilitate în aceste vremuri dificile, reflectând dragostea lui Isus în tot ceea ce întâmpină.
2. Rugați-vă ca stația locală Hope (Speranța) din Fiji să devină o platformă media de încredere în întreaga insulă și ca Dumnezeu să o folosească pentru a ajunge la mulți pentru împărția lui Dumnezeu.
3. Rugați-vă pentru studenții misionari din întreaga lume, care înfruntă pandemia COVID-19 departe de casă și de cei dragi. Rugați-vă pentru curaj și putere pentru misionarii noștri.
4. Rugați-vă pentru aprovizionarea continuă a celor care pierd locuri de muncă, fiind dați afară, sau întrebându-se cum să plătească chiria și utilitățile și să cumpere mâncare când nu pot merge la muncă.
5. Rugați-vă pentru membrii bisericii din Italia, Franța, Spania, Germania și alte țări europene care și-au pierdut persoanele dragi datorită coronavirusului. Rugați-vă pentru mângâiere și putere de a se ridica și a merge înainte.

Ziua 4 – Motive de rugăciune – 6 aprilie, 2020

"Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci oricine cere capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide" Matei 7: 7, 8.

"Curcubeul ce se află de jur împrejurul tronului este o asigurare că Dumnezeu este credincios, că în El nu este schimbare, nici umbră de mutare. Noi am păcătuit împotriva Lui și nu merităm favoarea Lui; cu toate acestea, chiar El a pus pe buzele noastre această rugăciune: „Pentru Numele Tău, nu nesocoti, nu necinsti scaunul de domnie al slavei Tale! Nu uita, nu rupe legământul Tău cu noi.” Ieremia 14, 21. Când venim la El, mărturisind nevrednicia și păcatul nostru, El S-a legat ca să asculte strigătul nostru. Onoarea tronului Său este legată de împlinirea Cuvântului Său dat nouă.” *Parabolele Domnului Hristos*, p.148

1. Rugați-vă pentru criza de sănătate care este acum în Statele Unite și Europa. Rugați-vă ca profesioniștii medicali să poată obține materialele adecvate care sunt necesare.
2. Rugați-vă pentru profesioniștii din domeniul sănătății, pentru lucrătorii de la forțele de ordine și pentru personalul serviciilor guvernamentale din Statele Unite și din întreaga lume care au contractat COVID-19 în timp ce se află în prima linie ajutând pe alții. Rugați-vă pentru vindecarea lor.
3. Rugați-vă pentru cei care trăiesc singuri în timpul acestei pandemii, pentru cei care se luptă cu frica și pentru cei care simt durerea izolării. Rugați-vă să descopere că nu sunt singuri, ci că Isus este chiar alături de ei.
4. Rugați-vă pentru toate bisericile din regiunea dvs. care au fost sau ar putea fi închise din cauza virusului. Rugați-vă ca adunările să găsească modalități de a rămâne „împreună” prin internet și transmisii în direct în moduri adecvate de „distanțare socială” și ca mulți alții să fie atrași de adevăr din cauza acestei perioade de criză.
5. Rugați-vă pentru ca Dumnezeu să reaprindă o dorință nouă în inimile poporului Său – dorință reînnoită pentru Cuvântul Său, pentru rugăciune și pentru misiune!

Ziua 5 – Motive de rugăciune – 7 aprilie, 2020

Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara. 2 Cronici 7:14

”Membrii bisericilor noastre trebuie să fie convertiți, să devină mai preocupați de cele spirituale. Un lanț de credincioși care se roagă stăruitor ar trebui să înconjoare lumea. Să ne rugăm cu toții în umilință. Câțiva vecini se pot aduna împreună să se roage pentru Duhul Sfânt. Cei care nu pot pleca de acasă, să-și adune copiii și să se unească în a învăța să se roage împreună. Aceștia pot cere împlinirea făgăduinței Mântuitorului: „Unde sunt adunați doi sau trei în numele Meu, Eu sunt în mijlocul lor.” *The Review and Herald*, 3 ianuarie, 1907, par.4

1. Rugați-vă să cunoaștem ca biserică ce înseamnă să umblăm în umilință înaintea lui Dumnezeu și înaintea celuilalt. Rugați-vă ca El să ne învețe cum să ne rugăm, cum să ne pocăim și ca vindecarea să vină pe măsură ce îl căutăm pe Dumnezeu din toată inima.
2. Rugați-vă ca Dumnezeu să ne ajute ca popor să înțelegem ce înseamnă să fim mai preocupați de cele spirituale și cum să creăm un lanț de rugăciune în întreaga lume.
3. Rugați-vă pentru membrii bisericii care trăiesc în Conferința Angliei de Sud, la Londra. Rugați-vă ca în loc ca această pandemie să închidă bisericile, să existe o creștere a bisericii, a consacrării față de Dumnezeu și slujire, precum și punctualitate și consecvență în participare.
4. Rugați-vă pentru tinerii noștri din toată Europa, să se întoarcă la biserică și pentru ca părinții să fie modele pozitive puternice, prin aducerea copiilor la biserică.
5. Rugați-vă ca fiecare persoană, indiferent de vârstă, sex, titlul sau statutul oficial să recunoască faptul că trebuie să fie martori și mesageri ai iubirii lui Dumnezeu către o lume pe moarte.

Ziua 6 – Motive de rugăciune – 8 aprilie, 2020

O, Dumnezeu nostru, nu-i vei judeca Tu pe ei? Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi care înaintează împotriva noastră și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine! 2 Cronici 20:12

"Dumnezeu nu dorește ca noi să rămânem apăsați sub povara durerii mute, cu inima rănită și zdrobită. El vrea ca noi să ne uităm în sus și să privim scumpa Sa față plină de iubire. Mântuitorul iubit stă alături de mulți oameni ai căror ochi sunt așa de orbiți de lacrimi, încât nu-L pot distinge. El dorește să ne ia de mână, să privim spre El în simplă încredere, dându-I voie să ne conducă. Inima Sa este deschisă pentru necazurile, întristările și încercările noastre. El ne-a iubit cu o iubire veșnică și ne-a înconjurat cu îndurare... Gândiți-vă la aceasta, copii ai suferinței și întristării, și bucurați-vă în nădejde. „Ceea ce câștigă biruința asupra lumii este credința noastră.” 1 Ioan 5, 4.”

Cugetări de pe Muntele Fericirilor, p. 12

1. Rugați-vă pentru cei care sunt zdrobiți, pentru cei care au pierdut recent pe cei dragi și pentru cei care se luptă să simtă că Dumnezeu este încă aproape.
2. Rugați-vă pentru membrii bisericii care se confruntă cu provocări din partea pandemiei COVID-19 în Canada. Rugați-vă pentru putere și pace și pentru vindecare. Rugați-vă pentru redeşeptare spirituală și ca Evanghelia să avanseze în toată Canada ca urmare a acestor vremuri provocatoare.
3. Rugați-vă ca iubirea dezinteresată și dărnicia să devină viața membrilor bisericii din întreaga lume. Rugați-vă ca cei care au mai multe resurse să caute și să le împartă cu cei care au mai puține.
4. Rugați-vă ca membrii bisericii din întreaga lume să înlăture diferențele dintre ei și să se apropie în frăție creștină strânsă, stăruind pentru Ploaia Târzie.
5. Rugați-vă ca membrii bisericii din întreaga lume să își asume responsabilitatea personală pentru împărtășirea Evangheliei cu cei din jurul lor, ca urmare a anulării unor mari evenimente evanghelice.

Ziua 7- Motive de rugăciune -9 aprilie, 2020

Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi. Romani 8:18

„Prin încercări și prigoană, gloria — caracterul — lui Dumnezeu este descoperită în aleșii săi. Credincioșii în Hristos, urâți și prigoniți de lume, sunt educați și formați în școala lui Hristos. Pe pământ, ei merg pe cărări strâmte, sunt curățiți în cuptorul durerii. Ei Îl urmează pe Hristos prin lupte aspre; îndură lepădare de sine și trec prin dezamăgiri amare; dar, în felul acesta, ei învață, fac cunoștință cu blestemul păcatului și privesc cu scârbă asupra lui. Fiind părtași ai suferințelor lui Hristos, ei pot să privească dincolo de negură, către slavă, și să spună „eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare care are să fie descoperită față de noi”. Romani 8, 18.” *Faptele apostolilor, p. 576*

1. Rugați-vă pentru viziune cerească ca să putem vedea dincolo de mormânt, dincolo de durerea, suferința și greutățile acestei vieți, pentru a vedea răsplata cerească care îi așteaptă pe cei care sunt credincioși până la sfârșit.
2. Rugați-vă pentru înțelepciune pentru pastori și administratori, în timp ce ei încearcă să mângâie, să încurajeze și să conducă în mijlocul haosului.

3. Rugați-vă pentru copiii noștri care nu mai merg la școală și mai ales pentru cei care se bazează pe mesele primite la școală. Rugați-vă ca Dumnezeu să ridice creștini plini de grijă pentru a găsi modalități de a-i hrăni în acest timp de criză.
4. Rugați-vă ca dragostea lui Dumnezeu să ne umple atât de mult, să ne miște să ne zdrăbească din nou inimile, încât să nu o putem păstra doar pentru noi, ci să o împărtășim cu cei care nu au nicio speranță.
5. Rugați-vă să înțelegem și să împărtășim activ solia "Îndreptăririi prin credință" și că ne găsim odihnă în neprihănirea lui Isus.

Pentru aprofundare - Sugestii pentru studiu suplimentar în această săptămână:

- Ellen White, *Calea către Hristos*, capitolele 2 și 3

Capitolul 2 — Păcătosul are nevoie de Hristos

La început, omul a fost înzestrat cu puteri nobile și cu o minte bine echilibrată. Ca ființă, el era desăvârșit și în deplină armonie cu Dumnezeu. Gândurile lui erau curate, iar scopurile sale, sfinte. Dar prin neascultare, puterile sale au ajuns pervertite, iar egoismul a luat locul iubirii. Prin păcat, el a ajuns atât de slab, încât îi era imposibil, în propria sa putere, să reziste puterii răului. El a devenit rob al lui Satana și ar fi rămas astfel pentru totdeauna, dacă Dumnezeu n-ar fi intervenit în mod special. A fost scopul ispititorului de a zădărnici planul divin prin crearea omului și a umple pământul cu vaiet și pustiire ca apoi, arătând spre toate aceste rele, să le prezinte ca fiind rezultatul faptului că Dumnezeu a creat pe om. {CH 17.1}

În starea sa de nevinovăție, omul trăia într-o fericită comuniune cu El, „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei”. (Coloseni 2, 3.) Dar după păcătuirea sa, el n-a mai putut găsi deloc bucurie în sfințenie și, ca urmare, a căutat să se ascundă de prezența lui Dumnezeu. Aceasta este încă starea inimii nerenăscute. O astfel de inimă nu este în armonie cu Dumnezeu, și, deci, nu găsește nici o bucurie în comuniunea cu El. Păcătosul nu poate fi fericit în prezența lui Dumnezeu și de aceea va ocoli, se va retrage din compania ființelor sfinte. Dacă i s-ar îngădui să intre în ceruri, aceasta n-ar fi o bucurie pentru el. Spiritul iubirii neegoiste care domnește acolo: fiecare inimă răspunzând inimii iubirii infinite: n-ar trezi nici un ecou în sufletul său. Gândurile, interesele și motivele sale ar fi străine de cele ce determină acțiunile ființelor fără păcat care locuiesc acolo. El ar constitui o notă discordantă în armonia cerului. Pentru el, cerul ar fi un loc de tortură și ar dori să se ascundă de Acela care este lumina și centrul bucuriei cerului. Nu este deci o hotărâre arbitrară din partea lui Dumnezeu aceea de a exclude pe cei răi din ceruri, căci propria lor nevrednicie face imposibilă prezența lor acolo. Pentru ei, slava lui Dumnezeu ar fi un foc mistuitor. Ei ar prefera nimicirea numai ca să poată fi ascunși de fața Celui care a murit ca să-i răscumpere. {CH 17.2}

Este imposibil să scăpăm prin noi înșine, din prăpastia păcatului în care ne-am afundat. Inimile noastre sunt rele și nu le putem schimba. „Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici unul”. (Iov 14, 4.) Căci „umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună”. (Romani 8, 7.) Educația, cultura, exercitarea voinței, eforturile omenești: toate acestea au sfera lor de acțiune, dar aici ele sunt cu totul fără putere. Ele pot produce o corectă comportare exterioară, dar nu pot schimba inima; ele nu pot curăți izvoarele vieții. Trebuie să existe o putere care să lucreze dinăuntru, o nouă viață de sus, mai înainte ca oamenii să poată fi schimbați de la păcat la

sfințenie. Această putere este Hristos. Numai harul Său poate să învioreze puterile fără viață ale sufletului și să-l atragă spre Dumnezeu, spre sfințire. {CH 18.1}

Mântuitorul spunea: „Dacă un om nu se naște din nou”, adică dacă el nu primește o inimă nouă, dorințe noi, scopuri și motive noi, care să ducă la o viață nouă, el „nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu”. (Ioan 3, 3.) Ideea că este necesară numai o dezvoltare a calităților bune care există de la natură în om este o fatală înșelăciune. „Căci omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește”. (1 Corinteni 2, 14.) „Nu te mira că ți-am zis: «Trebuie să vă nașteți din nou».” (Ioan 3, 7.) Despre Domnul Hristos este scris: „În El era viața și viața era lumina oamenilor”. (Ioan 1, 4.) El era singurul „Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”. (Faptele Apostolilor 4, 12.) {CH 18.2}

Nu este suficient să-ți dai seama de bunătatea plină de iubire a lui Dumnezeu, să vezi bunăvoința Lui și duiosia părintească a caracterului Său. Nu este de ajuns să discerni înțelepciunea și dreptatea legii Sale, să vezi că ea este întemeiată pe principiul veșnic al iubirii. Apostolul Pavel a văzut toate acestea când a exclamat: „mărturisesc prin aceasta că Legea este bună”. „Așa că Legea, negreșit este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună”. Dar el a adăugat în amărăciunea și disperarea sufletului său: „dar eu sunt pământesc, vândut rob al păcatului”. (Romani 7, 16.12.14.) El tânjea după curățirea și neprihănirea pe care era neputincios să le dobândească prin sine însuși și aceasta l-a făcut să strige: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7, 24.) Acesta este strigătul care a izbucnit din inimile împovărate ale oamenilor din toate țările și din toate veacurile. Nu este decât un singur răspuns pentru toți: „Iată mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1, 29.) {CH 19.1}

Multe sunt simbolurile, pildele prin care Duhul lui Dumnezeu a căutat să ilustreze acest adevăr și să-l facă clar sufletelor care tânjesc să fie eliberate de povara vinovăției. Când, după ce a păcătuit înșelând pe Esau, Iacob a fugit din casa tatălui său, el se simțea apăsător de greutatea vinovăției sale. Singur și fugăr cum era, despărțit de tot ceea ce făcea ca viața să aibă valoare, să-i fie dragă, singurul gând care, mai presus de toate celelalte apăsa asupra sufletului său a fost temerea ca nu cumva păcatul său să-l fi despărțit de Dumnezeu, fiind părăsit de Providență. În amărăciunea sa, el s-a culcat să se odihnească pe pământul gol, având în jurul său numai dealurile singuratice, iar deasupra, strălucirea cerului acoperit de stele. Pe când dormea, o lumină stranie i-a apărut în vis. Și iată, de pe pământul pe care se odihnea o uriașă scară părea că se înalță chiar până la porțile cerului, și pe ea îngerii lui Dumnezeu coborau și urcau, în timp ce de sus, din slava cerului, o voce divină s-a auzit rostind o solie de mângâiere și speranță. Astfel s-a făcut cunoscut lui Iacob ceea ce răspundea nevoii și dorinței sufletului său: un Mântuitor. Cu bucurie și recunoștință a văzut descoperindu-i-se o cale prin care el, un păcătos, putea fi readus în comuniune cu Dumnezeu. Scara tainică din visul său reprezenta pe Domnul Hristos, singurul mijloc de comunicare dintre Dumnezeu și om. {CH 19.2}

Acesta este același tablou la care Domnul Hristos S-a referit în convorbirea Sa cu Natanael, atunci când a spus: „Veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul omului”. (Ioan 1, 51.) Prin căderea sa în păcat, omul s-a înstrăinat de Dumnezeu, iar pământul a fost despărțit de cer. Peste prăpastia aceasta despărțitoare nu poate exista nici un mijloc de comunicare. Dar prin Domnul Hristos pământul este iarăși pus în legătură cu cerul. Prin meritele Sale, Domnul Hristos a făcut un pod de legătură peste prăpastia făcută de păcat, astfel încât îngerii slujitori să intre din nou în relație cu oamenii. Domnul Hristos este Acela care leagă pe omul căzut, în slăbiciunea și neputința sa, de Izvorul puterii infinite. {CH 20.1}

Zadarnice sunt visurile oamenilor spre progres, în zadar sunt toate silințele pentru înălțarea omenirii, atâta timp cât aceștia neglijează singura sursă a speranței și ajutorului neamului omenesc căzut în păcat. Căci „orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor”. (Iacov 1, 17.) Fără Dumnezeu nu există un caracter creștin desăvârșit. Iar singura cale spre Dumnezeu este Domnul Hristos. El

spune: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”. (Ioan 14, 6.) {CH 21.1}

Inima iubirii divine tânjește după copiii Săi de pe pământ cu o putere mai tare decât moartea. Dând pe Fiul Său pentru noi, El ne-a dăruit totul în acest unic dar. Viața, moartea și lucrarea de mijlocire a Mântuitorului, lucrarea îngerilor în favoarea noastră și suspinele negrăite ale Duhului Sfânt și, mai presus de toate, Tatăl lucrând totul prin toți, interesul neconținut al ființelor cerești: toate acestea sunt puse în slujba mântuirii oamenilor. {CH 21.2}

Să contemplăm deci sacrificiul uimitor adus pentru noi. Să căutăm să înțelegem și să apreciem activitatea și energia pe care cerul le depune pentru câștigarea celor pierduți și aducerea lor înapoi în casa Tatălui. Motive mai bune și mijloace mai puternice decât cele folosite nu s-ar putea pune niciodată în acțiune; răsplata cea peste măsură de mare pentru împlinirea în dreptate a datoriei, bucuria cerului, societatea îngerilor, comuniunea și iubirea lui Dumnezeu și a Fiului Său, înălțarea și dezvoltarea tuturor facultăților noastre de-a lungul tuturor veacurilor: nu sunt toate acestea puternice stimulente și încurajări care să ne determine să aducem Creatorului și Răscumpărătorului nostru o slujire pornită dintr-o inimă plină de iubire? {CH 21.3}

Pe de altă parte, judecățile lui Dumnezeu rostite împotriva păcatului, o răsplată inevitabilă, degradarea caracterului nostru și răsplătirea finală sunt prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu spre a ne avertiza împotriva primejdiei de a sluji lui Satana. {CH 21.4}

Să nu ținem seama oare de bunătatea lui Dumnezeu? Ce ar fi putut face El mai mult? Să ne așezăm deci într-o bună și dreaptă legătură cu El, care ne-a iubit și ne iubește cu o dragoste uimitoare. Să ne folosim deci cât mai mult de mijloacele harului care ne-au fost puse la dispoziție pentru ca să fim transformați până la deplina asemănare cu El și pentru a fi readuși în tovărășia îngerilor slujitori, în armonie și comuniune cu Tatăl și cu Fiul. {CH 22.1}

Capitolul 3 — Pocăința

Cum poate fi un om drept înaintea lui Dumnezeu? Cum poate păcătosul să fie făcut neprihănit? Numai prin Domnul Isus Hristos noi putem fi aduși în armonie cu Dumnezeu, cu sfințenia Lui. Dar cum putem veni la Domnul Hristos? Mulți ridică aceeași problemă pentru care, în Ziua Cincizecimii, mulțimea, străpunsă în inimă de vinovăția păcatului, a strigat: „Ce să facem?” Primul cuvânt al răspunsului lui Petru a fost: „Pocăiți-vă”. (Faptele Apostolilor 2, 37.38.) Altădată, la scurt timp după aceea, el a spus: „Pocăiți-vă ... și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele”. (Faptele Apostolilor 3, 19.) {CH 23.1}

Pocăința cuprinde în sine o adâncă părere de rău de păcatele săvârșite și o continuă ferire de a le mai face. Noi nu vom renunța pe deplin la păcat până când nu vom ajunge să simțim păcătoșenia lui; până când nu vom ajunge să-l părăsim cu toată inima noastră, până atunci nu se va produce adevărata schimbare în viața noastră. {CH 23.2}

Sunt mulți aceia care dau greș în a înțelege adevărata natură a pocăinței. Multora le pare rău că au păcătuțit și chiar ajung să facă o schimbare vizibilă în viața lor, aceasta pentru că se tem că păcatele lor vor aduce asupra-le suferințe. Dar nu aceasta este pocăința, în sensul biblic. Unii ca aceștia deplâng mai degrabă suferința decât păcatul. Aceasta era amărăciunea lui Esau când a văzut că a pierdut pentru totdeauna dreptul de întâi născut. Balaam, înspăimântat de îngerul care stătea în calea sa cu sabia scoasă, și-a recunoscut vina de teamă să nu-și piardă viața; dar el nu manifesta o adevărată pocăință, o reală părere de rău pentru păcat, nici o întoarcere de la scopurile lui, nici scârbă față de ceea ce este rău. Iuda Iscarioteanul, după ce a vândut pe Domnul său, a strigat: „Am păcătuțit, căci am vândut sânge nevinovat”. (Matei 27, 4.) {CH 23.3}

Mărturisirea aceasta a fost smulsă sufletului său vinovat datorită unui simțământ teribil de condamnare și a unei teribile așteptări a judecății. Urmărilor actului său îl

umpleau de groază, dar nu era pătruns de o durere profundă, zdrobitoare de inimă pentru faptul că a vândut pe Fiul nevinovat al lui Dumnezeu și a lepădat pe Sfântul lui Israel. Faraon, sub influența plăgilor trimise de Dumnezeu, a recunoscut păcatul său numai pentru a scăpa de continuarea pedepsei, dar s-a reîntors la poziția de sfidare a cerului de îndată ce plăgile au încetat. Toți aceștia deplâneau rezultatele păcatului, dar nu erau zdrobiți pentru păcatul în sine. {CH 24.1}

Însă atunci când inima se supune influenței Duhului Sfânt, conștiința va fi trezită, iar păcătosul va ajunge să înțeleagă ceva din profunzimea și sfințenia legii lui Dumnezeu, care este temelia guvernării Sale în ceruri și pe pământ. „Lumina aceasta este adevărata Lumină care luminează pe orice om, venind în lume”, care luminează cămărilor tainice ale sufletului, iar lucrurile ascunse ale întunericului sunt aduse la lumină. (Ioan 1, 9.) Simțământul vinovăției pune stăpânire pe minte și inimă. Păcătosul înțelege acum dreptatea lui Dumnezeu și îi este groază să apară, în vinovăția și întinarea lui, înaintea Celui care cercetează inimile. El vede iubirea lui Dumnezeu, frumusețea sfințeniei și bucuria curăției; el dorește atunci din inimă să fie curățit și readus în legătură cu cerul. {CH 24.2}

Rugăciunea lui David, după căderea sa, ilustrează natura adevăratei căințe pentru păcatul săvârșit. Pocăința sa a fost sinceră și profundă. El n-a făcut nimic ca să-și micșoreze vina; rugăciunea sa n-a fost nicidecum inspirată de dorința de a scăpa de amenințarea judecății. David a văzut grozăvia păcatului său; și-a dat seama de josnicia sufletului său și îi era scârbă de păcatul său. El s-a rugat nu numai pentru iertare, ci și pentru curăția inimii. El tânjea după bucuria sfințirii: spre a fi iarăși în armonie și comuniune cu Dumnezeu. Iată limbajul sufletului său apăsător: {CH 24.3}

„Ferice de cel cu fărădelegea iertată;

și de cel cu păcatul acoperit!

Ferice de omul căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea,

și în duhul căruia nu este viclenie!”

Psalmii 32, 1.2. {CH 25.1}

„Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta!

După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele!

Căci îmi cunosc bine fărădelegile,

și păcatul meu stă necurmat înaintea mea.

Curăță-mă cu isop, și voi fi curat;

spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada.

Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule,

pune în mine un duh nou și statornic!

Nu mă lepăda de la fața Ta,

și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt.

Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale;

și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință!

Izbăvește-mă de vina sângelui vărsat,

și limba mea va lăuda îndurarea Ta!”

Psalmii 51, 1-14. {CH 25.2}

Nu stă în puterea noastră să dăm pe față o astfel de pocăință; ea se dobândește numai prin Domnul Hristos, care S-a înălțat la cer și a dat daruri oamenilor. {CH 25.3}

Dar tocmai aici, în acest punct, mulți pot greși și, de aceea, nu mai ajung să primească ajutorul pe care Domnul Hristos dorește să li-l dea. Aceștia gândesc că nu pot veni la Domnul Hristos până când mai întâi nu se pocăiesc și că pocăința îi pregătește pentru iertarea păcatelor lor. Este adevărat că pocăința precede iertarea păcatelor; căci numai inima zdrobită și smerită va simți nevoia unui Mântuitor. Dar oare trebuie ca păcătosul să aștepte până când va fi pocăit și numai după aceea să vină la Domnul Isus? Trebuie oare să facem din pocăință un obstacol între păcătos și Mântuitor? {CH 26.1}

Sfânta Scriptură nu ne învață că păcătosul trebuie ca mai întâi să se pocăiască și numai după aceea va putea să dea curs invitației Domnului Hristos: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă”. (Matei 11, 28.) {CH 26.2}

Ceea ce conduce pe păcătos la adevărata pocăință este puterea mântuitoare a Domnului Hristos. Apostolul Petru clarifică această problemă în cuvântul adresat iudeilor când zice: „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor”. (Faptele Apostolilor 5, 31.) Noi nu putem nicidecum să ne pocăim fără ca Duhul lui Hristos să trezească conștiința, după cum nu putem fi iertați de păcatele noastre fără Domnul Hristos. {CH 26.3}

Domnul Hristos este izvorul oricăror impulsii bune. Numai El poate sădi în inimă vrăjmășie față de păcat. Orice dorință după adevăr și curăție, convingerea cu privire la propria noastră păcătoșenie constituie dovada faptului că Duhul Său Sfânt lucrează în inimile noastre. {CH 26.4}

Domnul Hristos spunea: „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii”. (Ioan 12, 32.) Domnul Hristos trebuie să fie descoperit păcătosului ca Mântuitor care a murit pentru păcatele lumii. Privind la Mielul lui Dumnezeu înălțat pe crucea Golgotei, taina mântuirii începe să se descopere minții noastre, iar bunătatea lui Dumnezeu ne conduce la pocăință. Prin moartea Sa pentru cei păcătoși, Domnul Hristos a dat pe față o iubire mai presus de înțelegerea noastră. Pe măsură ce păcătosul o contemplă, dragostea aceasta îi înduioșează inima, îi impresionează mintea și îi conduce sufletul la căință. {CH 26.5}

Este adevărat că, uneori, oamenii încep să se rușineze de căile lor păcătoase și se lasă de unele din obiceiurile lor rele, înainte de a fi conștienți de faptul că sunt atrași spre Hristos. Dar ori de câte ori aceștia depun eforturi de a produce o reformă în viața lor dintr-o dorință sinceră de a face ceea ce este drept, puterea lui Hristos este aceea care-i determină la aceasta. O influență mai presus de cunoașterea lor lucrează asupra sufletului, conștiința este trezită, iar manifestarea vieții lor este schimbată în bine. În timp ce Domnul Hristos îi atrage să privească la crucea Sa, să privească pe Acela care a fost pironit pentru păcatele lor, poruncile lui Dumnezeu revin în conștiință. Stricăciunea vieții lor și păcatul adânc înrădăcinat în suflet le sunt descoperite. Ei încep atunci să înțeleagă ceva din neprihănirea Domnului Hristos și exclamă: „Ce este oare păcatul, că a trebuit să ceară un sacrificiu atât de mare pentru mântuirea victimelor lui? Toată această dragoste, toată această suferință, toată această umilință au fost oare necesare pentru ca noi să nu pierim, ci să avem viața veșnică?” {CH 27.1}

Păcătosul se poate opune acestei iubiri divine, el poate refuza să se lase atras de Hristos; dar dacă nu se va opune, atunci va fi atras de Hristos. Înțelegerea Planului de Mântuire îi va conduce la piciorul crucii în adâncă pocăință de păcatele sale, care au pricinuit suferințele Fiului mult iubit al lui Dumnezeu. {CH 27.2}

Această voință divină care lucrează asupra lucrurilor din natură vorbește și inimilor oamenilor, dând naștere în ființa lor unei dorințe inexprimabile după ceva care le lipsește. Lucrurile firii, ale păcatului nu-i mai satisfac. Duhul lui Dumnezeu îi îndeamnă mereu să caute numai acele lucruri care le pot da pace și liniște: harul lui Hristos, bucuria sfințirii. Prin mijloace văzute și nevăzute, Mântuitorul nostru lucrează continuu ca să atragă inimile oamenilor de la plăceri care nu satisfac, plăceri ale păcatului, la binecuvântările veșnice pe care le pot primi în Hristos. Tuturor acestor suflete care caută în van să bea din fântânile fără apă ale păcatului li se adresează chemarea divină: „Celui ce îi este sete, să vină, cine vrea, să ia apa vieții fără plată”. (Apocalipsa 22, 17.) {CH 28.1}

Voi, care simțiți în inimile voastre dorința după ceva mai bun decât poate oferi lumea păcatului, recunoașteți această dorință a sufletului vostru ca fiind vocea lui Dumnezeu! Cereți de la El să vă dea pocăința, rugați-L să vă descopere pe Domnul Hristos în nemărginita Lui dragoste și desăvârșită curăție. În viața Domnului Hristos principiile legii lui Dumnezeu, iubirea față de Dumnezeu și oameni, au fost în mod desăvârșit exemplificate. Bunătatea, iubirea neegoistă constituiau viața Sa. Numai când privim la El și când lumina feței Mântuitorului nostru se revarsă asupra noastră, numai atunci ajungem să vedem păcătoșenia inimilor noastre. {CH 28.2}

Ca și Nicodim altădată, poate că și noi ne amăgim cu ideea că viața noastră este dreaptă, iar caracterul nostru moral este corect, trăgând concluzia că nu trebuie să ne mai

umilim inima înaintea lui Dumnezeu, asemenea păcătosului de rând. Când însă lumina de la Domnul Hristos luminează sufletele noastre, numai atunci putem vedea cât suntem de păcătoși, numai atunci putem recunoaște egoismul faptelor noastre și vrăjmășia noastră împotriva lui Dumnezeu, care au mârșit fiecare act al vieții. Atunci vom înțelege că neprihănirea noastră este cu adevărat asemenea unor cârpe murdare și că numai sângele Domnului Hristos ne poate curăți de orice întinăciune a păcatului și ne poate reînnoi inimile făcându-le ca a Lui. {CH 28.3}

O singură rază a slavei lui Dumnezeu, o singură licărire a curăției Domnului Hristos care pătrund în suflet fac ca fiecare pată de necurăție să apară dureros de clar descoperind diformitatea și defectele caracterului omenesc. Aceasta va pune în evidență dorințele nesfințite, necredincioșia inimii și necurăția buzelor. Actele de neascultare ale păcătosului, prin care acesta desconsideră legea lui Dumnezeu ca fiind fără valoare, îi sunt înfățișate privirii și înțelegerii, iar spiritul său este copleșit și mâhnit sub influența cercetătoare a Duhului lui Dumnezeu. El se dezgustă de sine însuși atunci când vede caracterul curat și fără pată al Domnului Hristos. {CH 29.1}

Când profetul Daniel a privit slava ce înconjură pe solul ceresc care a fost trimis la el, a fost copleșit de simțământul propriei sale slăbiciuni și imperfecțiuni. Descriind efectul acestei scene minunate el spune: „Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, fața mi s-a slujit și am pierdut orice vlagă”. (Daniel 10, 8.) Sufletul mișcat în acest fel va urî egoismul, va detesta iubirea de sine și va căuta: prin neprihănirea Domnului Hristos: acea curăție a inimii care este în armonie cu legea lui Dumnezeu și cu caracterul Domnului Hristos. {CH 29.2}

Apostolul Pavel spune că „cu privire la neprihănirea pe care o dă legea”: în ceea ce privește faptele exterioare: el era „fără prihană” (Filipeni 3, 6); dar atunci când a înțeles caracterul spiritual al legii, s-a recunoscut ca păcătos. Judecând după litera legii, așa cum oamenii o aplică manifestării exterioare a vieții, el s-a abținut de la păcat; dar când a privit în profunzimea preceptelor sfinte, el s-a văzut pe sine așa cum îl vedea Dumnezeu și atunci s-a plecat în umilință și și-a mărturisit vina. El a declarat: „Odinioară, fiindcă eram fără lege, trăiam; dar când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit”. (Romani 7, 9.) Când el a înțeles natura spirituală a legii, păcatul i-a apărut în toată hidoșenia lui, iar prețuirea de sine a dispărut. {CH 29.3}

Dumnezeu nu consideră toate păcatele ca fiind egale; există grade de vinovăție, în aprecierea Sa, ca și în cea a omului; dar oricât de neînsemnat ar părea în ochii oamenilor un păcat sau altul, nici un păcat nu este mic înaintea lui Dumnezeu. Judecata omului este părtinitoare, nedesăvârșită, dar Dumnezeu apreciază toate lucrurile așa cum sunt în realitate. De pildă, un bețiv este disprețuit și i se spune că păcatul său îl va exclude din împărăția cerurilor; în timp ce mândria, egoismul și lăcomia rămân, prea adesea, nemustrate. Totuși, aceste păcate sunt în mod deosebit ofensatoare pentru Dumnezeu, pentru că sunt contrare bunătății caracterul Său, acelei iubiri neegoiste care formează atmosfera lumilor necăzute în păcat. Cel care cade în unele păcate grele poate ajunge să aibă un simțământ de rușine, să-și vadă nimicnicia și să simtă nevoia după harul lui Hristos, dar mândria nu simte această nevoie și, în acest fel, ea închide inima în fața Domnului Hristos și a binecuvântărilor nespuse de mari pe care El a venit să ni le dea. {CH 30.1}

Sărmanul vameș din parabola Domnului, care se ruga: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul” (Luca 18, 13), se socotea pe sine ca un om foarte rău, foarte păcătos, și ceilalți îl vedeau în aceeași lumină; dar el a ajuns să-și dea seama de nevoia lui spirituală și a venit înaintea lui Dumnezeu cu povara de vinovăție și rușine, implorând mila Sa. Inima sa era deschisă ca Duhul lui Dumnezeu să-și facă lucrarea și să-l elibereze de sub puterea păcatului. Rugăciunea fariseului mândru și încrezător în propria sa neprihănire a arătat că inima sa era închisă influenței Duhului Sfânt. Datorită depărtării de Dumnezeu, el nu avea simțământul propriei nelegiuiri în contrast cu desăvârșirea sfințeniei divine. El nu simțea nici o nevoie și de aceea n-a primit nimic. {CH 30.2}

Dacă ajungi să-ți dai seama de păcătoșenia ta, nu aștepta să te faci singur mai bun. Sunt mulți aceia care gândesc că nu sunt destul de buni pentru a veni la Domnul Hristos.

Aștepti să devii mai bun prin propriile tale eforturi? „Poate un etiopian să-și schimbe pielea, sau un pardos să-ți schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi care sunteți deprinși să faceți răul?”. (Ieremia 13, 23.) Ajutorul nostru este numai în Dumnezeu. Noi nu trebuie să așteptăm convingeri mai temeinice sau ocazii mai bune sau caractere mai sfinte. Prin noi înșine nu putem face nimic. Noi trebuie să venim la Hristos așa cum suntem. {CH 31.1}

Dar nimeni să nu se amăgească pe sine cu gândul că Dumnezeu, în marea Sa iubire și milă, va mântui chiar și pe cei care au respins harul Său. Păcătoșenia nespus de mare a păcatului poate fi înțeleasă numai în lumina crucii de pe Golgota. Cei care susțin că Dumnezeu este prea bun ca „să arunce afară” pe cei păcătoși, să privească Golgota. Ea a avut loc pentru că n-a existat o altă cale prin care omul să poată fi mântuit, pentru că fără acest sacrificiu era imposibil pentru neamul omenesc să scape de puterea mânjitoare a păcatului și să fie readus în comuniune cu ființele sfinte: pentru că era imposibil pentru ei să devină părtași vieții spirituale: de aceea, Domnul Hristos a luat asupra Sa vinovăția neascultării și a suferit în locul păcatosului. Iubirea, suferințele și moartea Fiului lui Dumnezeu mărturisesc despre teribila grozăvie a păcatului și declară că nu există nici o altă scăpare de sub puterea lui, nici o speranță pentru o viață mai înaltă decât prin supunerea inimii noastre Domnului Hristos. {CH 31.2}

Adesea, cei care nu doresc să vină la pocăință se scuză spunând despre cei ce mărturisesc a fi creștini: „Eu sunt tot așa de bun ca și ei. Ei nu sunt mai altruști, mai supuși sau mai prevăzători în comportamentul lor de cum sunt eu. Ei sunt tot atât de mult iubitori de plăceri și necumpătați ca și mine”. În acest fel ei fac din greșelile altora o scuză pentru propria lor neglijare a datoriei. Dar păcatele și defectele altora nu pot fi o scuză pentru nimeni, căci Domnul Dumnezeu nu ne-a dat ca model niște ființe omenești greșite. Fiul nepătat al lui Dumnezeu ne-a fost dat ca exemplu, iar aceia care se plâng de comportarea rea a celor ce mărturisesc a fi creștini ar trebui să fie exemple de viață mai bună și mai nobilă. Dacă ei au o concepție așa de înaltă despre ceea ce înseamnă a fi creștini, nu este oare păcatul lor cel puțin tot atât de mare? Ei știu ceea ce este drept și totuși refuză să facă. {CH 32.1}

Feriți-vă de o îndelungată amânare! Nu lăsați la o parte lucrarea de părăsire a păcatelor și de căutare a curăției de inimă prin Domnul Hristos. Aici au greșit mii și mii de oameni spre pierzarea lor veșnică. Nu vreau să stăruiesc aici asupra scurtimii și nesigurantei vieții; dar există un teribil pericol: un pericol insuficient de bine înțeles: în a tot amâna ascultarea de vocea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu și a alege a trăi viața cea fără păcat, căci de fapt aceasta este în realitate cauza care produce amânarea. Păcatul, oricât de mic ar fi el considerat, nu poate fi îngăduit decât cu primejdia pierderii veșnice. Lucrul pe care nu ajungem să-l biruim ne va birui el pe noi și va lucra la pierderea noastră veșnică. {CH 32.2}

Adam și Eva au căutat să-și liniștească vocea conștiinței, că un lucru de o așa mică importanță de a mânca din fructul oprit nu putea avea urmări așa de teribile ca cele arătate de Dumnezeu. Dar acest lucru mic, neînsemnat a constituit călcarea legii sfinte și de neschimbat a lui Dumnezeu, a separat pe om de Dumnezeu, a deschis porți largi morții și a adus vaiuri negândite asupra lumii. Veac după veac se ridică de pe pământul nostru un strigăt continuu de jale, și întreaga creațiune geme și suspină ca o consecință a neascultării omului. Chiar cerul a simțit efectele răsculării lui împotriva lui Dumnezeu. Golgota stă ca un monument al aducerii aminte a sacrificiului nespus de mare ce a fost cerut ca ispășire pentru călcarea legii divine. Să nu considerăm deci păcatul ca fiind un lucru neînsemnat. {CH 33.1}

Orice faptă de nelegiuire, orice neglijare sau respingere a harului lui Hristos are repercusiuni asupra celui în cauză; acestea împietresc inima, pervertesc voința, întunecă înțelegerea și nu numai că te fac mai puțin dispus, dar și mai puțin capabil să te supui blânderelor îndemnuri ale Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. {CH 33.2}

Mulți caută să-și liniștească conștiința tulburată gândind că pot schimba cursul vieții lor rele atunci când doresc să facă acest lucru, că pot să trateze cu ușurință invitațiile

harului lui Dumnezeu și totuși să fie din nou impresionați de ele. Ei gândesc că după ce au disprețuit Duhul harului, după ce au ales să-și așeze influența de partea lui Satana, la un moment dat, constrânși de împrejurări extreme, își pot schimba cursul vieții. Dar acest lucru nu este așa de ușor de realizat. Experiența, educația din tot cursul vieții au modelat în așa măsură caracterul, încât în asemenea împrejurări puțini mai sunt aceia care doresc să fie schimbați după chipul Domnului Hristos. {CH 33.3}

Chiar numai o singură trăsătură rea de caracter, o singură dorință păcătoasă cultivată perseverent vor face: în cele din urmă: fără efect puterea Evangheliei. Orice îngăduință păcătoasă adâncește aversiunea sufletului față de Dumnezeu. Păcătosul care dă pe față o indiferență totală față de adevărul divin va culege ceea ce a semănat. În toată Biblia nu găsim un avertisment mai serios adresat celor care tratează cu ușurință răul decât cuvintele înțeleptului, care spune că „cel rău este prins în însăși nelegiuirea lui”. (Proverbe 5, 22.) {CH 34.1}

Domnul Hristos este gata să ne elibereze de păcat, dar El nu forțază niciodată voința; și dacă prin păcătuire continuă, voința a ajuns cu totul robită și noi nu dorim să ne eliberăm și nu vrem să primim harul Său, ce ar putea face El mai mult? Ne-am nimicit singuri prin respingerea hotărâtă a iubirii Sale. „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii”. (2 Corinteni 6, 2.) „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile”. (Evrei 3, 7.8.) „Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă”: inima omenească, cu sentimentele ei contradictorii de bucurie și necaz; inima rătăcitoare și schimbătoare este sălașul multor necurății și înșelăciuni. (1 Samuel 16, 7.) Domnul însă cunoaște motivele, intențiile și scopurile ei. Veniți la El cu inimile mânjite, așa cum sunt! Asemenea psalmistului, deschideți larg cămărilor inimii voastre înaintea ochiului atoatevăzător, spunând: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile. Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei”. (Psalmii 139, 23.24.) {CH 34.2}

Mulți acceptă religia numai cu mintea, o formă a sfințirii, pe când inima nu este curată. Rugăciunea noastră ar trebui să fie însă: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic”. (Psalmii 51, 10.) Ocupați-vă în mod sincer de mântuirea voastră! Fiți tot așa de zeloși și de stăruitori în aceasta, cum ați fi dacă viața aceasta trecătoare v-ar fi în primejdie! Problema aceasta trebuie rezolvată între Dumnezeu și voi înșivă, rezolvată pentru veșnicie. Numai o falsă speranță, și nimic mai mult va constitui ruina voastră. {CH 35.1}

Studiați Cuvântul lui Dumnezeu cu multă rugăciune! Acest Cuvânt prezintă înaintea voastră legea lui Dumnezeu și viața Domnului Hristos, marile principii ale sfințirii, fără de care „nimeni nu va vedea pe Dumnezeu”. (Evrei 12, 14.) Cuvântul lui Dumnezeu convinge de păcat; el descoperă în mod clar calea mântuirii. Dați-i ascultare, căci este vocea lui Dumnezeu care vorbește inimii voastre! {CH 35.2}

Când ajungeți să vedeți grozăvia păcatului, cum și pe voi înșivă, așa cum sunteți în realitate, nu desperați! Domnul Hristos a venit să mântuiască pe cei păcătoși. Noi nu trebuie să-L împăcăm pe Dumnezeu cu noi, ci: o, minunată iubire!: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine”. (2 Corinteni 5, 19.) El dorește nespuse de mult să câștige pentru Sine: prin iubirea Sa: inimile copiilor Săi înstrăinați de El. Nici un părinte pământesc nu poate fi atât de răbdător cu greșelile și scăderile copiilor săi, așa cum este Dumnezeu cu aceia pe care-i caută să-i mântuiască. Nimeni nu poate mijloci cu atâta căldură pentru cel păcătos. Buzele omenești n-au adresat niciodată invitații așa de iubitoare celor rătăcitori, așa cum face El. Toate făgăduințele Sale, toate avertizările Sale nu sunt decât suspinele iubirii Sale nemărginite. {CH 35.3}

Când Satana vine și-ți șoptește că ești un mare păcătos, privește în sus, spre Răscumpărătorul tău și vorbește despre meritele Sale! Privind la lumina Sa vei fi ajutat. Recunoaște-ți păcatele, dar spune vrăjmașului că „Hristos însuși a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși” și că tu vei putea fi salvat prin iubirea Lui nemărginită. (1 Timotei 1, 15.) Domnul Isus a pus lui Simon o întrebare cu privire la cei doi datornici. Unul datora domnului său o mică sumă de bani, iar altul îi datora o sumă imensă, dar el i-

a iertat pe amândoi. Domnul Hristos a întrebat apoi pe Simon: care dintre cei doi datornici va iubi mai mult pe domnul său. Simon a răspuns: „Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult” (Luca 7, 43.) Noi am fost mari păcătoși, dar Domnul Hristos a murit pentru ca să putem fi iertați. Meritele jertfei Sale sunt cu totul îndestulătoare pentru a fi prezentate Tatălui în favoarea noastră. Aceia cărora le-a iertat mult îl vor iubi mult și vor sta aproape de tronul Său, laudându-L pentru iubirea Sa cea mare și pentru sacrificiul Său suprem. Numai atunci când vom înțelege pe deplin dragostea lui Dumnezeu, numai atunci vom înțelege mai bine urâciunea și grozăvia păcatului. Când ajungem să vedem lungimea scării care a fost coborâtă pentru noi, când înțelegem ceva din sacrificiul infinit pe care Domnul Hristos l-a făcut în favoarea noastră, numai atunci inima se topește de duioșie și căință. {CH 35.4}